

CHƯƠNG IX: NHỮNG NỖI THỐNG KHỔ CỦA BÀ WEASLEY

Sau đó cái lời xì xào chấm dứt. Harry muốn nói trong phiên toà, nhưng biết rằng mọi việc sẽ dễ hơn, dễ hơn nhiều lần khi cố gắng ngồi im đó.

"Những người nào đồng ý xử trắng án?" Giọng ồm ồm của bà Bones.

Đầu của Harry nảy mạnh thành lỉnh. Có những cánh tay trong không khí, nhiều người lắm... có hơn nửa! Thở mạnh, cậu cố đếm, nhưng trước khi đếm xong, Bà Bones đã nói "Những người nào đồng ý với bản án?"

Fudge giơ tay lên; vì vậy nửa tá người khác cũng giơ tay lên, cả người phù thủy bên phải cậu và phù có bộ ria mép vĩ đại và cả người có mái tóc uốn quăn trong hàng hai.

Fudge liếc qua tất cả bọn họ, nhìn như thể là có một cái gì to lắm mắc ở họng ông, sau đó chạy xuống tay ông. Ông thở sâu hai lần và nói, trong một giọng nói bị bóp méo bởi sự thịnh nộ "Rồi, Rồi, Được rồi... Xử trắng án"

"Tuyệt vời" Cụ Dumbledore nói một cách lạnh lợi, bật thẳng dậy, kéo đĩa phép ra vào làm hai cái ghế bọ vải hoa biến mất. "Ồ, ta sẽ phải đi đây. Chúc mọi người một ngày tốt lành."

Và không cần nhìn lại Harry, cụ đi nhanh qua phòng xử án.

Sự chuyển hướng đột ngột của cụ Dumbledore khiến Harry bất ngờ. Cậu vẫn ngồi thừ trên chiếc ghế xích, hỗn độn giữa cảm giác choáng váng và nhẹ nhõm. Những người Winzegamot đã bình tĩnh lại. Họ bắt đầu nói gì đó, thu xếp những tờ trình lại. Harry đứng dậy, nhưng không ai chú ý đến cậu cả, trừ một vị phù thủy có dáng con cóc đứng bên phải bác Fudge. Bà ta chăm chú nhìn Harry thay vì thầy Dumbledore. Cậu bé cố không để ý bà ta, đưa mắt nhìn bác Fudge và bà Bones, ra ý hỏi họ khi nào thì cậu được đi khỏi đây. Nhưng bác Fudge có vẻ không chú ý đến Harry, còn bà Bones thì đang thu xếp chiếc Vali của mình. Thế là, Harry lén bước về phía cửa, đợi lúc mọi người không chú ý, chạy thiệt là lẹ!

Harry vịn mạnh cửa và suýt chút nữa thì va vào ông Weasley. Trông ông tái nhợt, đầy lo lắng.

"Ngài Dumbledore chắc đã.... "

"Trắng án ạ!" Harry nói rồi đóng cánh cửa lại.

Ông Weasley mở một nụ cười rạng rỡ. Rồi ông ôm vai Harry.

"Thật tuyệt, Harry ạ! Họ không thể buộc tội cháu cho dù có tang chứng. Nhưng phải nói với cháu rằng bác... "

Bất chợt bác Weasley ngưng lại. Cửa phòng xử án mở và những người Wizengamot đi ra.

"Thề có Merlin!" Ông Weasley thốt lên kinh ngạc và tránh ra cho họ đi. Ông tiếp tục: "Cháu được xử án chính thức ư?"

Harry thì thào: "Vâng, cháu chắc vậy..."

Một vài phù thủy, trong đó là bà Bones gật đầu chào Harry và ông Weasley nhưng họ giữ một thái độ lạnh nhạt với hai người. Cornelius Fudge và bà phù thủy "cóc" rời phòng xử sau cùng. Ông Fudge lạnh lùng đến nỗi Harry và ông Weasley cứ tưởng rằng mình là người vô hình vậy. Lại ở chỗ, Harry vẫn thấy bà phù thủy chăm chú nhìn mình. Cuối cùng là Percy. Anh tặng lời Harry và cha mình giống như ông Fudge, trong tay là một tấm giấy da thú và đồng lòng ngỗng. Trông anh lúc này thật cứng rắn và lạnh lùng. Ông Weasley khẽ nhếch mép khi nhìn thấy con trai mình như vậy...

"Ta sẽ đưa cháu về trường. Ở đó, cháu có thể kể với mọi người tin tốt lành này!" Ông nói rồi ra hiệu cho Harry sau khi Percy lên tầng 9. "Sau đó, xử lý vụ cái toilet ở bãi Bethnal. Ta đi nào..."

"Bác định làm gì với cái toilet đó?" Harry cười toe. Cậu thấy mọi việc trở nên sáng sủa hơn: Được trắng án, và quay trở lại Hogwarts.

"Ồi... cũng may là không xảy ra việc gì. Việc sửa chữa không thành vấn đề nhưng đằng sau đó là một cái gì đó thật lạ. Mỗi nhử của người Muggle đối với phù thủy có vẻ thật buồn cười, nhưng bên trong nó thật phức tạp và khủng khiếp, riêng ta... Ông Weasley ngưng giữa chừng khi họ lên đến hành lang tầng 9, thấy Cornelius Fudge đứng cách vài bước chân và đang thì thầm điều gì đó với một người cao ráo, có mái tóc óng vàng và khuôn mặt nhọn hoắt tái xám."

Nghe thấy tiếng bước chân, người đó cũng ngưng câu chuyện, ngoảnh mặt lại. Đôi mắt nâu lạnh lùng ấy bất động trước Harry và dò xét cậu.

"Ái chà chà... Patronus Potter..." giọng nói lạnh lùng của lão ta-Lucius Malfoy cất lên.

Harry Potter thấy lạnh gáy, cậu cảm thấy có cái gì đó khô cứng dâng trào trong cơ thể. Cậu đã thấy ánh mắt ấy qua kẻ hở trong chiếc áo của những tên tử thần thực tử. Chất giọng đầy nhạo báng ấy không thể lẫn vào đâu được khi Harry bị Voldemort tra tấn ở nghĩa địa hoang. Harry không tin vào mắt mình khi thấy lão ta trơ tráo gặp mình ở ngay đây- Bộ pháp thuật, lại càng không tin được rằng lão ta đang nói chuyện với ông Fudge vì Harry đã nói với ông rằng Malfoy là một tên tử thần thực tử với ông Fudge mới cách đây vài tuần!

"Ngài bộ trưởng vừa kể ta nghe về cuộc chạy thoát may mắn của mi, Potter ạ" Malfoy lè nhè. "Thật đáng kinh ngạc, mi đã luồn qua được cái lỗ chật hẹp đó chẳng khác gì... một con rắn."

Ông Weasley nắm chặt vai Harry ra ý cảnh báo.

"Đúng đó." Harry đáp lời. "Tôi giỏi chạy thoát lắm mà."

Rồi Lucius Malfoy đưa mắt nhìn ông Weasley.

"A! Còn Arthur Weasley nữa! Ngài làm gì ở đây vậy, Arthur?"

"Tôi làm việc ở đây." Ông Weasley đáp ngắn gọn.

"Không phải ở tầng này chứ?" Lucius Malfoy tiếp tục và đưa mắt hướng về cánh cửa đằng sau ông Weasley. "Tôi cứ tưởng ngài chỉ làm ở tầng 2, lên lút ăn cắp vật dụng thường ngày của lũ Muggle và tôn sùng chúng?"

"Không!" Lần này ông Weasley gắt, những ngón tay của ông bấu chặt vai Harry.

"Thế ông đang làm gì ở đây vậy?" Harry hỏi Malfoy.

"Những vấn đề riêng liên quan giữa ta và ngài bộ trưởng không đáng để mi quan tâm, Potter ạ. " Malfoy vừa trả lời, vừa vuốt chiếc áo choàng. Harry nghe rõ tiếng leng keng, nghe như tiếng một chiếc túi chứa đầy vàng cất lên từ áo hắn ta. "Ta rất biết rằng mi được lão Dumbledore quý mến, nhưng mi không nên chờ đợi sự nuông chiều tương tự từ chúng tao... Nào, chúng ta đến phòng của ngài chứ, ngài bộ trưởng?"

"Tất nhiên rồi. " Ông Fudge nói rồi quay lưng về phía Harry và ông Weasley. "Lối này, Lucius."

Rồi họ đi mất, tiếp tục thì thầm với nhau. Ông Weasley vẫn không buông vai Harry đến lúc hai người kia đi lên thang máy.

"Cháu không hiểu, nếu lão ta có việc với bác Fudge thì sao không đợi ở ngoài phòng của bác ấy? Lão ta làm gì dưới này nhỉ?" Harry đột nhiên dữ dội.

"Nếu cháu hỏi ta, thì ta sẽ trả lời rằng: Lão muốn xem lên phòng xử án cháu. "Ông Weasley đáp, trông ông thật kích động, ông nhìn chăm chăm vào vai Harry như thể muốn nó không bị đổi chỗ. "Lão muốn biết rằng cháu có bị trục xuất hay không. Ta sẽ nhắc ngài Dumbledore điều này khi đưa cháu về, ngài nên biết rằng lão Malfoy đó lại có chuyện với ngài Fudge. "

"Không biết rằng họ có chuyện riêng gì với nhau nhỉ?"

"Ta nghĩ là chuyện về vàng". Ông Weasley tức giận. "Lão ta biếu người khác rất nhiều thứ như thế trong suốt nhiều năm... Lão lấy lòng được nhiều người... Sau đó "nhờ" họ trả ơn bằng cách can phá những luật lệ mà hắn không ưa... Ôi... Lucius Malfoy, hắn ta giao thiệp rộng rãi..."

Lúc đó, chiếc thang máy đã hạ xuống, trong đó chẳng có gì ngoại trừ cả đồng tờ nhẵn ủa vào ông Weasley khi ông ấn nút mở cửa. Ông giận dữ phẩy chúng đi.

"Bác Weasley ơi... "Giọng Harry chậm rãi. "Nếu bác Fudge gặp một tên Tử thần thực tử như Lucius, lỡ lão dùng phép nguyên rửa Imperius lên bác ấy thì sao?"

"Điều đó cũng có thể xảy ra với chúng ta, Harry ạ. "Ông Weasley thì thầm. "Nhưng ngài Dumbledore lại nghĩ rằng ông Fudge chưa bị gì vào lúc này. Ngài nói rằng để ông ấy bình thường thật chẳng tốt chút nào. Thôi, Harry ạ, tốt nhất ta đừng nên nói về chuyện này nữa. "

Cánh cửa thang máy lại mở ra và hai người bước vào cánh cửa bị bỏ hoang. Bức tượng "Người trông coi Eric" vẫn khuất sau tờ "Tuần báo tiên tri". Harry chợt nhớ ra một điều khi họ bước qua đài phun nước vàng.

"Đợi đã bác ơi... "Harry nói rồi rút túi tiền của mình ra đi về phía đài phun nước.

Cậu bé nhìn vào khuôn mặt đẹp đẽ của bức tượng. Nhưng trong ý nghĩ của cậu thì khuôn mặt ấy đầy vẻ yếu đuối và ngốc nghếch. Bức tượng mang một nụ cười đầy giả tạo, vô vị giống như người đi thi sắc đẹp vậy. Trông những tên yêu lùn, nhân mã không có thái độ biểu cảm ủy mị với con người giống như vậy. Chỉ có những con gia tinh với thái độ phục tùng, cam chịu là hợp hơn cả. Harry chợt cười thầm, nghĩ về điều mà Hermione sẽ nói khi thấy bức tượng này. Cậu bé dốc túi tiền, không chỉ bỏ ra vài đồng Galleon, mà bỏ toàn bộ tiền xuống mặt nước.

"mình biết ngay mà!" Ron thét và đâm vào không trung. "Cậu luôn thoát khỏi mấy tình huống đó mà!"

"Họ nhất định phải cho cậu trắng án. "Hermione nói, cô bé tưởng như ngắt xiù với khắc khoải đến khi Harry đi vào nhà bếp và đang lúc này đang nắm tay cô bé. "Sẽ không có điều gì xảy ra với cậu, không có gì hết!"

"Cháu thấy mọi người đã bớt lo lắng. Vội lại, cứ cho rằng mọi người biết trước cháu được thả đi. "Harry cười tươi.

Bà Weasley lấy khăn mùi xoa lau mồ hôi. Trong khi đó, George, Fred và Ginny thì lập đi lập lại điệu cổ vũ chiến đấu:" Harry trắng án! Harry trắng án rồi!... "

"Yên nào, các con!" Bố và Harry đã thấy tên Lucius nói chuyện với ông Fudge ở tầng 9, rồi họ đi đến phòng của ông. Ngài Dumbledore nên biết chuyện này. "

"Chắc chắn rồi. "Giọng chú Sirius. "Chúng tôi sẽ nói với ngài. "

"Ừm... Tôi phải đi thôi. Có một cái toilet khủng khiếp ở bãi Bethnal. Molly, anh sẽ về muộn, anh, nhưng có thể Kingsley sẽ ghé qua ăn tối đấy.

"Harry trắng án, trắng án, trắng án rồi!..."

"Đủ rồi đấy! Fred, George, Ginny!!!" Bà Weasley gắt, rồi ông Weasley rời bếp. "Harry con, ngồi vào đây ăn chút gì nhé. Con chắc là chưa được ăn sáng. "

Ron và Hermione ngồi đối diện với cậu bé. Trông mấy nhóc vui hơn hẳn lúc đến nơi ở của Grimmauld. Cảm giác nhẹ nhõm của cậu bé, bị phá đám bởi lần trạm chán với Lucius đã trở lại. Căn nhà u ám, tồi tàn đột nhiên trở nên ấm cúng và đầy thân yêu. Con Kreacher trông bớt xấu hơn lạ thường khi nó thò cái mũi heo của mình vào bếp để dò xem tiếng ồn phát ra từ đâu.

"Khi thầy Dumbledore đứng bên phía cậu thì chẳng ai buộc tội được cậu cả. "Ron vừa nói hào hứng, vừa chia khoai tây trộn vào đĩa của mọi người.

"Ừ, phải... Thầy chắc sẽ bị trừng phạt vì mình mất... Ước gì thầy nói với mình vài câu, hoặc nhìn mình thôi cũng được. "Harry cảm thấy mình thật ích kỷ, nhưng không thấy rằng mình trẻ con khi nói vậy.

Vừa dứt lời, vết sẹo trên trán cậu bé chợt đau dữ dội.

"Sao vậy" Hermione nhìn, đầy lo lắng.

"Vết sẹo.... "Harry thở dốc. "Không sao đâu... Đạo này nó hay dở chứng thế đấy... "

Những người khác chẳng mấy may để ý. Họ chỉ chăm chú vào phần thức ăn của mình và bàn tán hả hê về phen thoát nạn hú vía của Harry. Fred, George và Ginny thì vẫn hò hét, còn cô bé Hermione trông rất căng thẳng. Cô chưa kịp nói gì đã bị Ron chặn mũi, cậu hớn hờ: "mình cá rằng thầy Dumbledore sẽ cực hãnh diện, thế nào tối nay thầy cũng tổ chức một bữa ra trò đấy!"

"Bác không nghĩ thế đâu." Giọng bà Weasley. Bà đặt một đĩa gà rán khổng lồ trước mặt Harry. "Thầy lúc này chắc đang rất bận. "

"HARRY TRẮNG ÁN RỒI, TRẮNG ÁN RỒI!!!!!! "

"IM NÀO!!" Bà Weasley thét lên.

Vài ngày sau Harry nhận thấy rằng có một người ở số nhà 12 Quảng trường Grimmauld không được vui vì biết rằng cậu sắp về trường Hogwarts. Chú Sirius rất vui mừng khi nghe tin đó. Chú siết chặt tay Harry với gương mặt rạng rỡ như mọi người. Nhưng ngay sau đó, chú lại ủ rũ, trầm lặng còn hơn lúc trước, nói ít hơn với mọi người, kể cả Harry và dành nhiều thời gian hơn với việc ở lì trong phòng của mẹ chú với Buckbeak, im lặng...

"Cậu không thấy có lỗi sao?" Hermione khô khốc sau khi Harry kể với hai đứa cảm giác của mình trong lúc lau dọn cái chạn mốc bẩn. "Cậu thuộc về trường Hogwarts và chú Sirius biết điều ấy. mình nghĩ rằng, chú ấy không muốn mất cậu. "

"Cậu hơi gay gắt đấy, Hermione. "Ron vừa nói với bộ mặt ủ rũ, vừa cố cạy đám rêu mốc bám chặt vào tay mình. "Cậu đâu muốn ở lại căn nhà này mà không có ai bên cạnh. "

"Rồi sẽ có!" Hermione nói. "

"Ông ấy không muốn mình bị thất vọng lần nữa. Hermione trầm ngâm. "Ông ấy cũng cảm thấy mình có lỗi. Vì có lúc ông ta muốn cậu bị trục xuất khỏi giới phù thủy để rồi cùng với cậu trở thành những tên ngoài vòng pháp luật. "

"Đừng nói thế!" Harry và Ron đồng thanh, nhưng Hermione thờ ơ.

"Tùy các cậu. Tó nghĩ rằng mẹ của Ron đúng và chú Sirius đang rối loạn vì không biết cậu là cậu hay cha cậu, Harry. "

"Vậy cậu nghĩ rằng chú ấy có vấn đề à?" Harry sôi máu.

"Không, ý mình là chú ấy phải chịu cảnh cô đơn đã lâu. "Hermione nói gọn.

Vừa dứt lời, bà Weasley bước vào phòng ngủ phía sau chúng.

"Các con chưa xong à?" Bà hé đầu vào.

"Con cứ tưởng mẹ vào để cho chúng con nghỉ chứ!" Ron chua chát. "Con cạo được hàng đồng mốc rồi đấy!"

"Con làm thế là không được đâu. "Bà Weasley nói. "Con phải giúp ích một chút để giúp những người chỉ huy tổ chức cảm thấy hợp với nơi này chứ. "

"Con chẳng khác gì một con gia tinh... " Ron càu nhàu.

"Hi, cậu đã thấy cuộc sống của gia đình đáng sợ thế nào chưa? Rồi cậu sẽ sôi nổi hơn với hiệp hội bảo vệ gia đình đấy!" Hermione nói đầy hy vọng sau khi bà Weasley rời phòng. "Rồi mọi người sẽ biết thế nào là cực nhọc khủng khiếp khi phải đi dọn dẹp suốt ngày. Chúng ta sẽ lập một hội bảo trợ ở phòng sinh hoạt Gryffindor, mọi lợi nhuận cống hiến cho hiệp hội ấy, cả về mặt nhận thức lẫn tiền bạc!"

"mình sẽ bảo trợ cậu về khoản cơm mồm khi nói về hiệp hội." Ron cúi bần, nhưng may chỉ có Harry nghe thấy.

"Harry ngày càng muốn được về trường Hogwarts khi kì nghỉ hết dần. Cậu mong mỗi được gặp bác Hagrid, muốn được chơi Quidditch, thậm chí muốn đi dạo qua những luống rau, mảnh khu nhà kính nuôi thực vật. Cậu vô cùng vui sướng khi sắp được rời khỏi ngôi nhà bụi bặm, mốc meo này. Tủi đọng bát thì vẫn đầy mốc còn con Kreacher thì khò khè chửi rửa trong bóng tối mỗi khi cậu đi ngang qua, mặc dù Harry đã cố yên lặng để không làm phiền chú Sirius.

Sống trong tổng hành dinh của tổ chức chống Voldemort chẳng thú vị như Harry vẫn tưởng. Những thành viên của tổ chức thường xuyên lui đến, thỉnh thoảng ở lại dùng bữa, có khi ở lại dùng bữa, có khi đến chỉ thì thầm với nhau vài câu. Bà Weasley có không để Harry, cũng như những nhóc khác nghe thấy. Không ai, kể cả chú Sirius muốn Harry biết nhiều hơn những điều chú bé được nghe trong đêm cậu đến đây.

Vào ngày cuối kỳ nghỉ, khi Harry đang dọn đồ phân của con Hedwig trên nóc tủ thì Ron bước vào, cầm trong tay hai cái phong bì.

"Danh mục sách mới này. "Ron gọi, quăng một chiếc cho Harry. mình cứ tưởng họ quên hết rồi. Thông báo thường đến sớm lắm cơ mà..."

"Harry hót nốt đồ cuối cùng vào túi rác rồi... quăng qua đầu Ron mảnh sọt rác trong góc phòng. Cái sọt nuốt gọn rồi ợ một tiếng khủng khiếp. Rồi cậu mở thư ra. Trong đó gồm hai tấm da dê. Một tấm báo ngày học (Đầu tháng 9), còn tấm kia chỉ cho Harry biết sách cậu cần mua vào năm học mới.

"Có hai quyển mới thôi. "Harry vừa nói vừa đọc. "Sách học pháp thuật, cấp 5" của Miranda Goshawk và cuốn "Lý thuyết về pháp thuật phòng thủ" của Wilbert Slinkhard. "

"Crắc. "

Fred và George hiện ra ngay cạnh Harry. Cậu quá quen với kiểu xuất hiện này nên cũng chẳng giật mình.

"Sao trường lại chọn sách của Slinkhard nhỉ?" Fred bần khuôn.

"Nghĩa là thầy Dumbledore sẽ chọn người dạy "Phòng chống pháp thuật hắc ám" khác chứ sao nữa. "George nói.

"Vấn đề chỉ là thời gian thôi. "Fred để vào.

"Các anh có ý gì?" Harry hỏi, nhảy xuống nhìn hai đứa kia.

"Ờ, bọn mình nghe lén bố mẹ nói chuyện bằng "Tai nối dài" mấy tuần trước. "Fred bảo Harry, "Nghe bố mẹ nói, mình mới biết rằng thầy đang rất khó khăn để tìm người thay thế năm nay. "

"Chẳng có gì lạ. Cứ nhớ lại năm ngoái thì biết. "George nói.

"Một người bị đuổi, một người chết, một người mất trí, còn một người bị nhốt trong thùng những 9 tháng. Harry vừa nói vừa xòe tay đếm. "Rồi, giờ em hiểu ý các anh rồi. "

"Ron, sao vậy?" Fred hỏi.

Ron không trả lời. Harry ngoái lại và thấy Ron cứ đứng đực ra, miệng hơi mở còn mắt cứ nhìn chăm chăm vào bức thư.

"Sao thế?" Fred nôn nóng. Chạy ra phía sau Ron đọc ké bức thư.

Rồi Fred cũng há hốc miệng.

"Huynh trưởng?" Fred mấp máy, mắt đầy ngờ vực. "Huynh trưởng á?"

George chồm mình rồi giật bức thư từ tay Ron, lật ngược lại đọc. Harry thấy cái gì rục rỡ và vàng rơi vào tay George.

"Không thể nào... "George chết lặng.

"Chắc có gì không ổn. "Fred nói, giật lấy bức thư từ tay Ron rồi soi vào nến để tìm dấu thủy ấn. "Họa có điên mới cho Ron làm huynh trưởng. "

Hai đứa sinh đôi quay đầu lại nhìn Harry rồi cùng thốt lên:" Bọn mình tưởng cậu được bầu chứ!" Fred nói, giọng đầy nghi ngờ vì vẫn tưởng Harry lừa chúng.

"Thầy Dumbledore phải chọn cậu chứ!" Giọng George đầy phẫn nộ.

"Cậu thắng cúp Tam-Pháp-thuật và nhiều thứ khác cơ mà!" Fred nói.

"Hình như..."

"Ừ, phải. "Fred chậm rãi. "Do cậu gây nhiều rắc rối quá đây mà. Ít ra thì một trong số các cậu được ưu tiên. "

Rồi cậu bước lại gần Harry, vỗ vai nhóc và ném cho Ron cái nhìn đầy cay độc. "Huynh trưởng... Ron ủy mị được làm Huynh trưởng."

"Ôi, mẹ sẽ tức giận lắm đây. "George rên rỉ, quăng cái huy hiệu huynh trưởng lại cho Ron, cho rằng nó làm tay cậu.

Ron, vẫn câm như hến, nhìn cái huy hiệu một lúc rồi đưa cho Harry, ra ý rằng cậu mới là chủ nhân thực sự. Harry cầm lấy nó, có một chữ T lớn được đính vào phù điêu con sư ưng Gryffindor. Harry đã thấy anh Percy cũng đeo cái hệt như thế này trong những ngày đầu cậu đến Hogwarts.

Rồi cánh cửa mở tung. Hermione chạy vào phòng, nước mắt đầm đìa. Má cô bé giàn giụa nước, còn tóc thì rối bù. Cô bé cầm theo một cái phong bì.

"Cậu... Cậu nhận được?"

Cô bé nhìn tấm huy hiệu trên tay Harry rồi thét inh ỏi.

"Mình biết mà!" Cô nhóc vui mừng. Rồi cô vung lá thư trong tay. "Mình cũng được làm, Harry ời! Mình cũng được bầu!"

"Không." Harry vội vã, ấn ngay chiếc huy hiệu cho Ron. "Là Ron chứ không phải mình. "

"Là... Cái gì cơ? mình..."

"Ron làm huynh trưởng, không phải mình. " Harry nói.

"Ron á?" Hermione há hốc miệng. "Nhưng cậu chắc không? Ý mình là..."

Cô bé đỏ mặt nhìn Ron, lúc ấy cậu quay mặt lại, vẻ đầy bướng bỉnh: "Tên mình đang trong bức thư. "

"Mình..." Hermione, giọng đầy bối rối. "Mình... à.. ờ... Ôi! Tuyệt quá! Tuyệt lắm Ron! Thật..."

"... Bất ngờ!" George chen vào.

"Không." Hermione nói, đỏ ửng mặt. "Không phải thế đâu... Ron đã làm rất nhiều... Cậu ấy rất..."

Cánh cửa sau lưng cô bé mở ra và bà Weasley bước vào, trên tay bà là đồng áo choàng được giặt, trông như mới.

"Ginny bảo mẹ rằng danh mục sách mới có rồi. "Bà vừa nói vừa nhìn vào mấy chiếc bì thư. Rồi bà đến gần giường, treo áo vào cột. "Các con đưa chúng cho bác, chiều nay bác sẽ tới đại lộ Diagonal mua sách, còn các con ở nhà sửa soạn đồ. Ron này, mẹ phải mua thêm cho con mấy bộ đồ ngủ thôi. Bây giờ quần áo con chật phải đến 6 inch (~ 9cm- HĐ) là ít. Không tin nổi... Con lớn nhanh quá. Con muốn màu gì nào?"

"Mẹ mua cho nó màu đỏ và vàng óng để hợp với cái huy chương..." George nói, cười đều.

"Hợp cái gì cơ?" Bà Weasley lơ đãng, treo đôi tất màu hạ để lên cột giá của Ron.

"Huy hiệu của nó." Không khí chợt căng thẳng. "Cái huân chương mới, chói lọi, đáng yêu của nó. "

Câu nói của Ron làm bà Weasley quên mất việc mua đồ ngủ cho con mình.

"Của... nhưng... Ron, chẳng lẽ con... ?"

Ron giơ tấm huy hiệu ra.

Bà Weasley thét lên, ầm chẳng kém gì Hermione.

"Mẹ không tin được! Không thể nào! Ôiii! Ron! Thật tuyệt vời! Con được làm huynh trưởng! Vậy là

"VẬY con với Fred là gì? Hàng xóm chắc?" George phẫn nộ khi mẹ cậu đẩy cậu ra rồi lao mìnhhi đưa con trai bé bỏng của mình.

"Cha con sẽ cực kỳ hạnh phúc khi nghe tin này, Ron! Mẹ rất tự hào về con! Đúng là tin tuyệt vời! Con được làm người đứng đầu lớp, giống như Bill và Percy, đó chỉ là điều đầu tiên! Đúng là điều tuyệt vời trong lúc khó khăn này! Mẹ đến chết mất! Ronnie!"

Fred và George đều làm bộ nôn ọe sau lưng bà nhưng bà Weasley không mảy may, bà... ôm chặt cổ Ron, hôn thắm thiết thẳng nhóc. Lúc này, trông mặt cậu còn đỏ hơn cả tấm huy chương.

"Mẹ ơi... đừng... ôm chặt quá... mẹ." Thằng nhóc nghẹt thở, cố đẩy mẹ nó ra.

Bà mẹ buông Ron ra, bà nói không ra hơi. "Ôi, cái gì bây giờ? Mẹ tặng Percy con cú, nhưng con có một con rồi. "

"Mẹ muốn... ?" Ron nói, giọng cậu như không tin vào tai mình.

"Con sẽ được thưởng vì sự kiện này!" Bà Weasley nói với giọng sung sướng. "Con có muốn chiếc áo choàng mới không?"

"Bọn con mua cho nó mấy cái rồi." Fred chanh chua, trông cậu rất hối hận vì sự hào phóng của mình.

"Hay mua cái vạc mới? Cái của Charlie thì gỉ sét rồi. Hay một con chuột mới? Trước đây con quý Scabber lắm, đúng không?"

"Mẹ." Ron nói, đầy hy vọng. "Mẹ mua cho con cái chổi mới được không?"

Bà Weasley hơi tái mặt, chổi rất đắt tiền.

"Không cần cái xịn đâu!" Ron nhanh nhẩu thêm vào. "Con chỉ muốn đổi được cái mới thôi..."

Bà Weasley ngập ngừng, rồi bà mỉm cười.

"Tất nhiên là được... mẹ sẽ đi ngay để tìm cái nào tốt cho con. Chào các con nhé... Ronnie, huynh trưởng bé bỏng! Đừng quên sửa soạn đồ đạc nhé! Huynh trưởng ư... Ôi mẹ run quá! "

Bà hôn lên má Ron cái nữa (Tiếng "chút" to khủng khiếp) rồi vội vã ra khỏi phòng.

Fred và George đổi thái độ:" Bọn anh không "thơm" chú mày có sao không Ron?" Fred giả vờ áy náy.

"Nhưng bọn anh sẽ cúi chào mày. "Giọng George nói.

"Thôi đi!" Ron cau có.

"Sao thế?" Fred nhăn răng đầy thách thức. "Bé định phạt bọn anh á?"

"Anh thích thế lắm." George cười khẩy.

"Các anh không cẩn thận thì cậu ấy làm thật đấy!" Hermione giận dữ.

Fred và George lẫn ra cười, còn Ron thì càu nhàu: "Thôi đi Hermione!"

"Bọn anh sẽ cố gắng cẩn thận, nhĩ George?" Fred giả vờ run sợ. "Thề đấy... "

"Ừ... Thời nổi loạn của hai đứa mình qua rồi... "George lắc đầu.

Sau tiếng "Crắc" nữa, hai đứa biến mất.

"Họ!" Hermione giận dữ, trừng mắt nhìn trần nhà, trên đó nghe rõ tiếng cười gào rú của Fred và George. "Đừng quan tâm Ron ạ! Họ ghen tị ấy mà!"

"Chắc không phải." Ron ngờ, cũng nhìn lên trần nhà. "Các anh luôn nghĩ rằng chỉ có ngu mới làm huynh trưởng... nhưng... ", đột nhiên vui vẻ, Ron nói tiếp: "Họ sẽ chẳng bao giờ có chổi mới! Ước gì mình được cùng đi chọn với mẹ... Chắc chắn mẹ sẽ chẳng mua cây Nimbus (Hào Quang -HĐ). Nhưng có cây Cleansweep (Quét Sạch- HĐ) mới là tốt lắm rồi... ừm, để mình nói với mẹ điều ấy để mẹ còn biết. "

Rồi Ron lao khỏi phòng, bỏ lại Harry và Hermione.

Harry thấy rằng mình không có mặt mũi nào nhìn Hermione nữa. Cậu quay vào giường, gỡ chiếc áo bà Weasley đưa cho rồi tìm chiếc vali.

"Harry?" Cô bé ngập ngừng.

"Tuyệt lắm, Hermione ạ... "Harry cố thân thiện, thấy rằng giọng nói ấy chẳng giống cậu tẹo nào. Cậu vẫn không nhìn cô bé. "Cậu là huynh trưởng, tuyệt vời!"

"Cảm ơn. "Hermione nói. "Ừm... Harry ơi... cho mình mượn con Hedwig nhé... để mình báo với bố mẹ tin này. Bố mẹ sẽ vui lắm. "

"Ừ, không có gì. "Vẫn với giọng vui vẻ khùng khiếp ấy. "Đây!"

Rồi cậu mở vali ra, cất chiếc áo xuống dưới đáy vali. Sau đó giả vờ lục lọi thứ gì đó, còn Hermione thì chạy đến cái tủ và kêu con Hedwig xuống. Một lúc sau, Harry nghe tiếng cửa đóng nhưng đóng hờ. Cậu nghe ngóng, nhưng chỉ có tiếng bức tranh rỗng trên tường cười thầm và tiếng cái sọt rác ho vì phân cú.

Harry vụt đứng dậy rồi nhìn quanh. Hermione và con cú đi rồi. Harry vội vã chạy đến đầu phòng đóng cửa lại. Rồi chậm rãi tiến về phía giường nằm vật ra, nhìn lơ đãng chân tủ quần áo.

Cậu quên khuấy mất việc chọn huynh trưởng vào năm học này và quá căng thẳng vì lo sợ bị trục xuất khỏi giới phù thủy nên đã quên mất rằng chiếc huy hiệu chỉ thuộc về một số người nhất định. Nhưng nếu cậu nhớ ra... nếu cậu nghĩ về điều ấy thì có ích gì chứ?

"Không phải thế." Một tiếng vọng nhỏ, thân thuộc vang lên trong đầu cậu.

Harry nhăn nhó rồi ôm mặt. Cậu không thể lừa dối mình. Nếu chiếc huân chương còn chưa dành cho ai thì cậu sẽ muốn nó là của riêng mình chứ không phải Ron. Chẳng lẽ cậu đã trở nên kiêu căng giống Draco Malfoy? Cậu nghĩ rằng mình là kiệt xuất ư? Cậu nghĩ rằng mình hơn Ron ư?

"Không. "giọng nói ngang ngược cất lên.

"Có thật thế không?" Harry bắn khuôn, căng thẳng tìm cảm xúc thật của mình.

"Mình chỉ giỏi Quidditch thôi, chứ có hơn gì người khác đâu?"

"Sự thật đúng là vậy." Harry nghĩ ngợi. "Mình đâu có học giỏi hơn Ron? Nhưng những khoản khác thì sao? Cụ thể là những lần nguy hiểm mà mình, Ron, Hermione cùng trải qua mà hậu quả còn khủng khiếp hơn bị đuổi học?"

"Ừm, mình, Ron và Hermione luôn sát cánh bên nhau." Giọng nói lại cất lên.

"Không phải lúc nào cũng thế!" Harry tranh cãi với chính mình. "Bọn nó đâu chống lại Quirrell cùng mình? Bọn nó đâu có diệt Tom Riddle và con tử xà? Bọn nó đâu có chặn lũ giám ngục vào đêm chú Sirius chạy thoát? Bọn nó cũng không cùng mình ở cái nghĩa địa đêm Voldemort trở lại..."

Cái cảm giác bị đối xử tệ vào đêm đến đây lại trỗi dậy trong cậu nhóc. "Mình làm được nhiều hơn!" Harry nghĩ đầy tức giận: "Mình làm được nhiều điều hơn chúng nó!"

"Có thể thế", giọng nói ấy đầy chí lý. "Nhưng thầy Dumbledore chọn huynh trưởng không phải dựa vào những tình huống nguy hiểm mà chọn họ vì lý do khác... Ron có cái mà cậu không có..."

Harry mở mắt và nhìn vào chân chiếc tủ (Bị cào lổ chỗ), nhớ lại lời Fred nói: "Chỉ có người điên mới chọn Ron làm huynh trưởng..."

Harry khịt mũi. Lại một lần nữa cậu hổ thẹn với chính mình.

Ron đâu có xin thầy Dumbledore chiếc huy hiệu? Đó đâu phải lỗi của Ron? Ron, đối với Harry là bạn tốt nhất trên đời. Thế mà cậu lại giận đối nhóc ấy chỉ vì một chiếc huy chương rồi cười nhạo sau lưng bạn mình với hai gã kia. Chỉ vì Ron hơn Harry điểm gì đó mà phải phá hủy tình bạn ư?

Vừa đến đây thì Harry nghe tiếng bước chân của Ron trên cầu thang. Cậu đứng dậy, sửa lại kính và cố cười tươi khi Ron quay lại phòng.

"Biết tổng mà!" Ron gọi vui vẻ. "Mẹ sẽ mua cho mình cái Cleansweep mới!"

"Tuyệt!" Harry cười rồi nhẹ nhõm rằng cái giọng thân mật giả tạo đã biến mất. "Tuyệt lắm Ron-bạn-hiền ời!"

Đột nhiên Ron ngưng cười.

"Không thể tin được mình được chọn..." Nó nói rồi lắc đầu: "Mình cứ tưởng phải là cậu chứ?"

"Không! Do mình gây nhiều phiền toái quá" Harry nhại giọng Ron.

"Ừ... Chắc thế... Còn bây giờ thì đi sửa soạn đồ đạc chứ?"

Những thứ đồ đạc của bọn nó được vứt tứ tung mọi nơi từ khi bọn nó rời đến đây. Mất cả một buổi chiều để bọn nó lấy lại một quyển sách vứt bừa mọi nơi trong nhà và ném chúng

lại vào trong cái rương của bọn nhỏ. Harry để ý thấy Ron đi đâu cũng mang theo cái phù hiệu huynh trưởng của nó, đầu tiên là để ở cái bàn cạnh giường ngủ, sau đó để trong túi quần jeans, tới nữa lại để nó trên cái áo choàng của nó, để xem hiệu quả của màu đỏ trên nền đen. Chỉ khi Fred và Geogre nhảy đến và gợi ý việc dán cái đó lên trán nó bằng bùa Dính-mãi thì nó mới xếp cái huy hiệu một cách nhẹ nhàng vào trong cái tất màu hạt dẻ và khoá vào trong rương đựng đồ.

Bà Weasley trở về từ Đại lộ Diagonal lúc sáu giờ, người chất đầy những sách và mang một gói nặng bọc bằng nhiều lớp giấy nâu và dày mà sau đó Ron đã lấy từ tay mẹ nó với một lời rên rỉ của lòng khát khao.

"Đừng có mà nghĩ đến việc con sẽ sé toạc nó ra bây giờ, mọi người đang vào bếp ăn tối, mẹ muốn con phải xuống lầu" Bà nói, nhưng ngay khi bà ngoảnh mặt đi thì Ron đã xé toạc giấy gói ra một cách điên cuồng và xăm xoi từng inch cây chổi đó, một trạng thái mê ly hiện lên trên khuôn mặt của nó.

Xuống tầng hầm, và Weasley đã treo một cái băng-rôn lên phía trên của cái bàn ăn nặng trịch, ghi dòng chữ:

CHÚC MỪNG

RON VÀ HERMIONE

NHỮNG HUYNH TRƯỞNG MỚI

Bà có một tâm trạng tốt hơn mọi ngày nghỉ khác mà Harry thấy.

"Ta nghĩ chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ, không phải bữa ăn tối bình thường", bà nói với Harry, Ron, Hermione, Fred, Geogre và Ginny khi bọn nó bước vô phòng ăn. "Bố con và anh Bill đang đi về, Ron ạ. Ta đã gửi cho bọn họ cú và họ đã hơi bị run sợ," bà nói, vẻ mặt rạng rỡ.

Fred đảo mắt.

Chú Sirius, thầy Lupin, chị Tonks và Kingsley Shacklebolt đã ở đó và Moody Mắt Đen đang đi còm cệp đến khi Harry đang uống một cốc bia-bơ.

"Ồ, Alastor, Rất vui vì thấy ông ở đây" Bà Weasley nói một cách rạng rỡ, khi Mắt Đen đang cởi bộ áo choàng du lịch của mình ra. "Chúng tôi đã chờ để hỏi ông việc này hàng năm trời rồi - ông có thể nhìn qua được cái bàn viết ở phòng khách và nói cho chúng tôi cái gì ở trống không? Chúng tôi đã không hề muốn mở nó vì nó thiệt là bẩn thỉu"

"Không hề chi, Molly..."

Cái mắt điện màu xanh của Moody xoay lên phía trên và nhìn chòng chọc một cách cố định vào cái trần trên nhà.

"Phòng khách..." Ông gầm gừ, bọn học sinh sợ rúm người lại. "Cái bàn trong góc hả? Ờ ờ,... tôi nhìn thấy rồi... ờ, nó là một con Ông Kẹ... muốn tôi đến đó và đuổi nó đi không, Molly?"

"Không, không, tôi sẽ làm việc đó sau cũng được" Bà Molly tươi cười, "Ông uống chút gì đã. Chúng ta có một sự chuẩn bị nho nhỏ, thiết tình,..." Bà nhìn đến chỗ cái Băng-rôn màu đỏ tươi. "Huynh trưởng thứ tư trong gia đình!" Bà âu yếm nói, xoa đầu Ron xù cả lên.

"Huynh trưởng, há?" Moody gầm gừ, cái mắt thường của ông dán vào Ron và cái mắt phép thì xoay quanh để nhìn chăm chăm vào mọi thứ cạnh đầu nó. Harry có một cái cảm giác không được thoải mái lắm con mắt đang nhìn vào cậu và chuyển động đến chỗ chú Sirius và thầy Lupin.

"Ồ, chúc mừng," Moody nói, vẫn còn liếc qua Ron với con mắt thường "những vấn đề về quyền lực thì luôn gây rắc rối, nhưng ta hy vọng Cụ Dumbledore nghĩ là con có thể chịu đựng được hầu hết những thứ xúi quẩy nho nhỏ xảy đến với mình..."

"Ron nhìn có vẻ như hơi hoảng trong cách nhìn nhận có vấn đề này nhưng nó đã được giải thoát việc trả lời vì sự góp mặt của bố và anh nó. Bà Weasley đang ở trong một tâm trạng tốt và bà cũng không thêm phần nản cái việc họ đã đưa cả Mundugus tới đây; hắn đang mặc một cái áo chùng dài trông có gì đó lố nhốn một cách kỳ quặc và hắn cúi mình để bỏ cái áo ra và treo nó cạnh cái áo choàng du lịch của Moody.

"Nào, ta nên nâng một ly chúc mừng". Ông Weasley nói, khi mọi người đang uống. Ông nâng cốc lên. "Vì Ron và Hermione, những huynh trưởng mới của nhà Gryffindor!"

Ron và Hermione thiết là rạng rỡ khi mọi người uống vì chúng nó, và sau đó vỗ tay hoan nghênh.

"Chị chưa bao giờ là huynh trưởng cả" Tonks nói một cách vui vẻ sau Harry khi mọi người đã ngồi xuống bàn để ăn. Tóc của chị ta bây giờ có màu đỏ cà chua và dài tới tận eo, chị trông y như là chị ruột của Ginny vậy. "Giáo sư quản lý nhà của chị nói rằng chị thiếu những phẩm chất cơ bản."

"Ví dụ như cái gì?" Ginny hỏi, nó đang chọn cho mình một miếng khoai tây nướng.

"Như là cái khả năng đối xử với chính mình" Chị Tonks nói

Ginny cười, Hermione nhìn như thể là không biết là nên cười hay không nên cười và dàn xếp bằng cách là cô bé uống một hơi bia-bơ thiết là bụ và mắc nghẹn.

"Thế còn chú, Sirius?" Ginny hỏi, đập vào lưng Hermione.

Sirius ngồi ngay bên phải Harry, cười một tiếng giống tiếng chó sủa như thường.

"Không ai cho chú làm huynh trưởng cả, ta đã bỏ quá nhiều thời gian bị cầm tù cùng James và Lupin. Lupin là một thằng cha tốt, ổng có huy hiệu đó."

"Ta nghĩ rằng cụ Dumbledore đã nghĩ rằng ta có thể dạy dỗ được những tay bạn thân của mình." Thầy Lupin nói. "Ta cần phải nói chắc chắn rằng ta đã thất bại thê thảm."

Tâm trạng của Harry đột ngột thay đổi. Cả cha nó cũng chẳng hề được làm huynh trưởng. Cả bàn tiệc trở nên vui vẻ lên trong một tích tắc, cậu ngốn trọn đĩa thức ăn của mình, cảm thấy yêu mọi người trong phòng này gấp đôi.

Ron đang khoe tất cả mọi người về cái chổi mới của nó.

"... Từ không lên được 70 (chắc là Dặm một giờ - ND), thiết sự là không tời chớ? Khi mọi người biết là cái Comet (Sao chổi) 92 chỉ có thể lên được 60 và khi tăng tốc nó còn có một cái đuôi gió chạy theo sau cán chổi."

Hermione thì đang nói chuyện một cách nghiêm túc với thầy Lupin về cái góc nhìn của cô bé về luật cho gia tinh.

"Con muốn nói, cái luật đó cũng ngu ngốc như là đối với ma sói, phải không thầy? Nguồn gốc chính là từ cái ý nghĩ kinh tởm của những phù thủy cho rằng họ siêu phàm hơn những sinh vật khác..."

Bà Weasley và anh Bill đang tranh cãi với nhau về mái tóc của anh như mọi khi.

"... Cắt bỏ đi, và con sẽ thật là đẹp trai, ngắn hơn thì đẹp hơn, đúng không, Harry?"

"Ồ, cái đó cháu không biết," Harry nói, hơi hoảng vì bị hỏi về ý kiến của cậu, cậu chuyển từ hai mẹ con sang hướng của Fred và Geogre, đang túm tụm lại ở góc với Mudugus.

Mundugus ngừng nói khi nhìn thấy Harry, nhưng Fred nháy mắt và vẫy tay ra hiệu cho Harry đến gần chỗ bọn nó.

"Không sao đâu mà" Cậu nói với Mudugus "Chúng ta có thể tin tưởng vô Harry, nó là người hỗ trợ về mặt tài chính của chúng cháu"

"Nhìn Dung đưa cho bọn anh cái gì nè" Geogre nói, dúi vào tay Harry. Cái vật đó trong như thể là quả đậu đen bị phơi khô tóe lại. Một tiếng lạch cạch yếu ớt đến từ vật đó, ngay cả khi chúng chẳng va vào nhau.

"Hạt mầm Vernomous Tentacula đấy" Geogre nói. "Chúng ta cần để làm Skiving Snackboxes nhưng đó là một nguyên liệu thuộc bảng C Cấm-mua-bán mà bọn anh gặp phải rắc rối khi cố kiếm đó"

"Mười Galleon chỗ này, đồng ý không Dung?" Fred nói.

"Zói tất cả những zắc zối ta gặp phải khi kiếm được chúng?" Đôi mắt lạch và đỏ của Mundugus giãn cả ra. "Ta zất tiếc, những chàng trai, nhưng một hạt không zười hai mươi đâu"

"Dung luôn luôn thích đùa mà," Fred nói với Harry.

"Ờ, cái vụ lời nhất của ông ta cùng lắm cũng chỉ sáu Sickle cho một túi lông chim Knarl thôi mà" Geogre thêm vào.

"Cẩn thận" Harry cảnh báo hai anh một cách lặng lẽ.

"Cái gì cơ?" Fred nói. "Mẹ đang bận thủ thủ với Huynh Trưởng Ron, chúng ta không sao đâu."

"Nhưng Moody thì có thể để ý tới các anh." Harry chỉ ra.

Mundugus nhìn một cách lo lắng qua vai.

"Đúng zời, đó" Ông ta cần nhần. "Được rồi, những chàng trai, mười chỗ đó đó, nếu lấy nhanh lên"

"Tuyệt, Harry!" Fred nói với vẻ thích thú, khi Mundugus dốc hết những hạt đó từ túi của ông ta vào trong lòng bàn tay của hai thằng sinh đôi và chạy nhanh qua cái bàn ăn.

"Tốt hơn chúng ta nên lên trên lầu..."

Harry nhìn hai anh lên lầu, cảm thấy hơi bứt rứt. Cái việc Harry vừa được biết là Ông bà Weasley muốn tìm rõ tại sao Fred và Geogre lại được cung cấp tài chính cho cái tiệm Giỡn của bọn nó khi mà, như một điều không thể tránh khỏi, họ cuối cùng cũng biết được căn nguyên đó. Đưa cho hai thằng sinh đôi phần thưởng Tam-Pháp-Thuật là một việc đơn giản vào lúc ấy, nhưng sẽ thế nào nếu việc đó làm cho một gia đình chia rẽ và sự bất hoà như trường hợp của anh Percy?

Chắc gì bà Weasley vẫn còn coi Harry như con đẻ mình nếu mà bà biết được cậu đã giúp Fred và Geogre khởi đầu một sự nghiệp, mà theo bà nó hơi không thích hợp?

Đứng ở chỗ mà hai thằng sinh đôi bỏ nó lên lầu, với một sức nặng tội lỗi đè nặng lên đầu, Harry chợt nghe thấy tiếng tên nó. Giọng của Kingsley Shacklebolt nghe thấy rõ mồn một ngay cả khi có nhiều tiếng nói xung quanh.

"... Tại sao cụ Dumbledore lại không cho Potter làm huynh trưởng nhỉ?" Kingsley nói.

"Ông có lý do riêng của ông" Lupin đáp.

"Nhưng việc đó đã chứng minh niềm tin trong ông ta. Đó là những gì tôi biết." Kingsley cố chấp nói "Đặc biệt là với tờ Daily Prophet (Nhật Báo Tiên tri - ND) có những chuyến đi đến chỗ ông vài ngày một lần..."

Harry không nhìn vô chỗ đó, nó không muốn thầy Lupin hay Kingsley biết là nó đang theo dõi. Dù chẳng đối gì cả, nhưng cậu vẫn cùng Mundugus trở lại bàn ăn. Cái cảm giác vui thích của cậu với buổi tiệc này đã tan biến nhanh như khi nó đến; cậu chỉ muốn được lên lầu và trèo lên trên giường nằm.

Moody mắt-diên đang ngửi một cái đuôi gà với những cảm giác còn lại trên mũi ông, rõ ràng là ông ta cũng không thể thấy được một dấu vết hay chất độc nào, vì sau đó ông ta đã gặm quanh khúc đuôi gà đó.

"... Cái cán cầm làm găng gỗ sồi bên Tây Ban Nha với lớp véc-ni chống trầy và hệ thống rung được lắp đặt thêm--" Ron đang nói với Tonks.

Bà Weasley ngáp một hơi thiệt là to.

"Chà, ta nghĩ ta sẽ phải dàn xếp vụ Ông Kẹ trước khi ta đi ngủ... Anh Arthur, không muốn dậy muộn chứ? Đêm rồi, Harry, con."

Bà ra khỏi phòng bếp. Harry đặt cái đĩa xuống và tự hỏi khi nào cậu có thể ở nhà bà mà không được bà quan tâm đặc biệt nữa.

"Con không sao chứ, Potter?" Thầy Moody găm ghè.

"Vâng, con khỏe." Harry nói dối vậy.

Moody tộp một ngụm nước để trong túi đeo bên hông, cái con mắt điện màu xanh của ông nhòm chăm chú vào hai bên người Harry.

"Lại đây, ta có cái này chắc con sẽ thích" Ông nói.

Từ một túi trong của tấm áo khoác Moody kéo ra một cái ảnh phù thủy rất là cũ và rách nát.

"Hội Huynh đệ Phượng Hoàng thòu Ban đầu" Moody gầm gừ. "Tìm thấy nó đêm qua khi ta tìm cái áo tàng hình của ta, phát hiện Podmore đã không có cách xử sự bình thường và đưa cho ta thứ tốt nhất.... như vậy nhiều người có thể sẽ thích nhìn tấm ảnh này"

Harry cầm lấy bức ảnh. Một đám nhiều người, một số đang vẫy tay về phía cậu, một số khác thì kéo kính lên, găm găm nhìn về phía cậu.

"Ta đây nè" Moody nói, chẳng cần chỉ vào ống. Moody không thể làm vào đâu được, mặc dù tóc thì ít màu nâu hơn và mũi thì vẫn còn nguyên. "Và Cụ Dumbledore thì ngồi cạnh ta, Dedalus Diggle ở phía kia... Đó là Marlene McKinnon, bà ta bị giết hai tuần sau khi chụp bức ảnh này, cả gia đình bà ở đây. Và đây là Frank và Alice Longbottom -"

Cái dạ dày của Harry, đã không ổn sẵn rồi, nay nó lại bị nghiêng lại khi nhìn vào Alice Longbottom; cậu dường như biết bà từ trước, khuôn mặt thiết là hiền từ, ngay cả khi cậu chưa gặp bà lần nào, vì bà là hình ảnh của con bà, Neville.

"--- Những con quỷ tồi" Moody gầm lên "Chết đi còn hơn là chịu đựng cái gì đã xảy ra cho chúng... Và đó là Emmeline Vance, con đã gặp bà, và đây là thầy Lupin, rõ ràng rồi... Benjy Fenwick, ông ta cũng ở đây, chúng ta chỉ nhìn thấy một ít người ống... đang di chuyển sang đây" Ông thêm vào, dí sát vào bức ảnh, và người nhỏ bé trong ảnh đi né sang bên cạnh, nhờ vậy mọi người trong ảnh nhích lên trên chút ít.

"Đó là Edgar Bones... anh trai của Amelia Bones, có cả gia đình, ông là một phù thủy cao cả... Sturgis Podmore, úi chà, ông ta trông thiệt là trẻ... Caradoc Dearborn, mất tích một tháng sau đó, bọn ta không tìm thấy thi thể của ông... Hagrid, tất nhiên, nhìn chẳng khác chi bây giờ... Elphias Doge, con đã gặp ông rồi, ta không ngờ ông lại đội cái mũ ngu ngốc đến vậy... Gideon Prewett, phải năm tên Tử thần thực tử mới giết được ông và anh Fabian của ông, họ đã chiến đấu như những anh hùng... còn nữa này, còn nữa này..."

Những con người tí hon trong bức ảnh chen vai nhau và hai con người đó biến đi ở phía sau để lên hàng trước bức ảnh.

"Đó là anh của cụ Dumbledore, Abeforth, đó là lần duy nhất ta gặp ông, một con người lạ mặt thô kệch... Đó là Dorcas Meadowes, đích thân Voldemort giết bà... Sirius, khi cậu ta vẫn còn để tóc ngắn.... và.... đây này, ta nghĩ có thể cái này sẽ làm con thấy thú vị."

Trái tim của Harry đập mạnh. Ba má nó đang tươi cười với nó, hai người ngồi hai bên một tên có đôi mắt nhỏ và mọng nước mà Harry nhận ra đó là Đuôi Trùn, cái thằng phản bội đã chỉ ra chỗ ở của họ cho Voldemort và đã giúp đỡ Voldemort giết ba má cậu.

"Này?" Moody nói.

Harry nhìn vào cái khuôn mặt rỗ lỗ chỗ và đầy sẹo của Moody. Rõ ràng là Moody đã có cảm giác là vừa cho Harry một chút vui vẻ.

"Vâng ạ" Harry nói, một lần nữa gượng cười "Ờ... thầy nghe nè... con vừa mới nhớ ra... con chưa sắp xếp hành lý..."

Harry thoát ra khỏi vụ rắc rối này bằng cách phát minh ra cách nói nó chưa thu dọn hành lý. Vừa lúc đó Sirius nói "Ông làm gì ở đây vậy, Mất-điên?" và Moody quay lại chỗ chú. Harry băng qua phòng bếp, lên qua cánh cửa và lên lầu trước khi bất kỳ ai có thể kịp gọi cậu lại.

Cậu chẳng biết vì sao cậu lại bị shock đến vậy; cậu đã nhìn thấy ảnh của ba má cậu trước đó rồi, nhưng cuối cùng, cậu đã gặp Đuôi Trùn nhưng lại hiện ra giữa ba má cậu như thế, cái điều mà cậu ít mong đợi nhất... Chẳng ai thích điều đó cả, cậu nghĩ một cách giận dữ...

Và sau đó, để thấy họ ở xung quanh toàn những gương mặt vui vẻ... Benjy Eenwick, nhìn thấy một ít, và Gideon Prewett, người đã chết như một anh hùng, và nhà Longbottoms, những người đã bị tra tấn đến phát điên... tất cả mọi người đều vẫy tay thật hạnh phúc lúc đó, đâu biết về sau họ bị trù ếm thế nào... Ờ, có thể Moody đã tìm thấy điều thú vị ở đó... Còn cậu, Harry thì cậu lại cảm thấy lo lắng, xao động...

Harry đi nhón chân lên lầu qua cái hành lang đầy đầu lâu gia tinh, hơi vui vì cậu đã trở lại lại là mình, nhưng cậu nghe thấy tiếng động gì đó ở chân cầu thang. Có ai đang khóc tí tê trong phòng khách.

"Chào?" Harry nói.

Không ai trả lời nhưng tiếng khóc vẫn tiếp tục. Cậu chạy xuống hai bậc một bước, đi qua chân cầu thang và mở cửa phòng khách.

Có ai đó đang thu mình lại trong bức tường thẫm màu, cây gậy phép nắm trong tay, cả người bà ta nấc lên. Có một cái gì nằm sõng soài trên cái thảm bẩn thỉu với một mảnh trắng chiếu rọi vào, chắc chắn là chết rồi, là Ron.

Tất cả khí thở biến đâu mất trong buồng phổi của Harry, cậu cảm tưởng như cậu đã ngã ra sàn; bộ não của cậu lạnh băng - Ron chết, không, không thể như vậy được -

Nhưng chờ chút, Không Thể Như Vậy Được - Ron đã xuống cầu thang -

"Bác Weasley?" Harry nói như báo điềm gở.

"R... r... riddikulus!" Bà Weasley thốn thức, chỉ cây đũa phép của bà vào thi thể của Ron.

CRẮC!

Thi thể của Ron biến thành thi thể của Bill, Dang tay ra như đại bàng, mắt mở to và chẳng có gì cả. Bà Weasley khóc hơn bao giờ hết.

"R - riddiikulus!" Bà lại làm phép lần nữa.

CRẮC

Thi thể của Bill lại được thay thế bằng của Ông Weasley, kính xiêu vẹo, dòng máu đỏ chảy ngang mặt ông.

"Không!" Bà Weasley than. "Không... Riddikulus! Riddikulus! RID-DIKULUSr"

CRẮC. Xác chết của hai thằng sinh đôi. CRẮC. Xác chết của Percy. CRẮC. Xác chết của Harry...

"Bác Weasley, đi ra khỏi đây thôi!" Harry hét lên, trong khi mắt vẫn dán vào cái xác chết trên sàn. "Hãy để người khác ---"

"Cái gì vậy?"

Thầy Lupin đã chạy vào phòng, ngay sát là chú Sirius, với Moody đang đi lộp cộp một khoảng sau họ. Lupin nhìn từ bà Weasley đến xác chết của Harry trên sàn và dường như hiểu ngay. Kéo cái đũa phép ra, ông nói, rất cương quyết và rõ ràng:

"Riddikulus!"

Thi thể của Harry biến đi. Một quả cầu bạc treo trên không trung ngay trên cái xác đã biến mất. Lupin vẩy cây đũa phép một lần nữa và cái quả cầu biến mất trong một làn khói.

"Ôi - Ôi - Ôi!" Bà Weasley nghẹn lại, và bà gào khóc rất to, tay bưng mặt.

"Molly," Thầy Lupin nói thất vọng, đến chỗ bà. "Molly chị đừng..."

"Molly, đó chỉ là một con Ông Kẹ thôi mà" Ông nói êm dịu, vỗ về bà "Chỉ là một Ông Kẹ ngu ngốc thôi mà..."

"Chị đã nhìn thấy cả bọn chúng nó c - ch - chết cùng một lúc!" Bà Weasley rên rỉ gục mặt vào vai thầy "Cùng m - m - một - lúc! Chị đã m - m - mơ thấy điều đó..."

Sirius thì đang dán mắt vào cái thảm nơi mà con Ông Kẹ đóng giả làm Harry, đã nằm ở đó. Moody nhìn vào Harry, cậu đang tránh cái nhìn đó. Cậu có một cảm giác vui vui là cái mắt phép của Moody đã đi theo cậu trên đường đi ra khỏi bếp.

"Đ- Đ- Đừng có nói với Arthur," Bà Weasley nuốt nước mắt, lau mắt một cách điên cuồng bằng tay áo của mình. "Chị k- kh- không muốn anh ấy biết... chị đã ngu ngốc như thế nào..."

Lupin đưa cho bà chiếc khăn mùi xoa và bà xì mũi một cái thật mạnh.

"Harry, bác xin lỗi. Con sẽ nghĩ về bác thế nào nhỉ?" Bà run run nói. "Ngay cả việc đuổi một con Ông Kẹ..."

"Bác đừng ngu ngốc thế," Harry nói, cố nở một nụ cười.

"Bác đã qu- quá lo lắng" bà nói, nước mắt lại trào ra khoé mắt "Một nửa số g- gi- gia đình trong cái Hội Huynh đệ này, sẽ l- l- là một điều thần diệu nếu tất cả chúng ta vượt qua... và P - Percy đã không nói chuyện với bọn bác... và nếu một cái điều gì khủng khiếp xảy ra và chúng ta không k- kịp hàn gắn với nó? Và cái gì sẽ xảy ra nếu bác Arthur bị giết, ai s- s- sẽ trông nom Ron và Ginny đây?"

"Molly, chừng đó đủ rồi" Thầy Lupin nói cương quyết. "Đây không phải lần cuối. Hiệp hội đang chuẩn bị kỹ lưỡng hơn, chúng ta đã có đầu não, và chúng ta biết bọn Voldermort sẽ làm gì -"

Bà Weasley phát ra một tiếng the thé vị sợ hãi khi nghe đến cái tên đó.

"Ồ Molly, coi nào, đến giờ chị phải quen với việc nghe cái tên đó rồi, hãy xem, em không thể hứa không có ai bị làm sao, không ai đoán chắc được cả, nhưng chúng ta đã mạnh hơn lần trước rồi. Chị không ở trong Hội nên chị không biết. Lần trước chúng ta đã giết bọn Tử thần Thực tử từ hơn hai mươi xuống một và bọn chúng cũng giết chúng ta từng người một
\$Last time we were outnumbered twenty to one by the Death Eaters and they were picking us off one by one...\$.

Harry nghĩ về bức ảnh một lần nữa, về cái nụ cười rạng rỡ của ba má cậu. Cậu biết Moody vẫn đang theo dõi cậu.

"Đừng lo cho Percy." Đột ngột chú Sirius nói. "Nó sẽ tỉnh táo lại thôi. Chỉ trong thời gian ngắn nữa khi Voldermort hoạt động công khai trở lại; một khi hắn làm vậy, cả Viện Pháp thuật sẽ cầu xin chúng ta thứ lỗi cho họ. Và em không chắc rằng sẽ bỏ quá cho họ" Ông nói chua chát.

"Và thử tưởng tượng xa hơn nữa ai sẽ trông nom Ron và Ginny một khi chị và Arthur chết," Lupin nói, cười mỉm, "Chị nghĩ bọn em sẽ làm gì? Bỏ đói chúng chắc?"

Bà Weasley cười run.

"Thật ngu ngốc" Bà lẩm bẩm, lau mắt.

Nhưng Harry sau khi đóng cửa phòng nói lại chừng mười phút sau, đã không thể nghĩ là bà Weasley ngu ngốc được. Cậu vẫn có thể nhìn ba má cậu tươi cười với cậu trong cái tấm ảnh cũ kỹ toi tả đó, không lo lắng về mạng sống của mình, như nhiều người khác quanh họ. Cái hình ảnh của con Ông Kẹ khi trong tư thế cái xác của mỗi thành viên trong gia đình nhà bà Weasley vẫn còn hiện lên trong đầu cậu

Không có một lời cảnh báo nào cả, cái sẹo trên trán của cậu lại đau nhức và cái dạ dày thì nổi sóng dữ dội.

"Có thôi đi không," Cậu nói dứt khoát, xoa cái sẹo khi cơn đau lắng xuống.

Harry bỏ qua luôn. Cậu cảm thấy già dặn hơn mọi lần trong đời và nó dường như đặc biệt hơn đối với cậu khi mà một giờ trước cậu đã lo lắng về cái tiệm Giỡn và về cái người có huy hiệu Huỳnh trưởng.